

ՆԵՄԷԱ

Յորմէհեսէ մըսաւ նուանողն անսառին մէջ,
Առաջնորդուած հոն՝ հետքերէ աննոռնի, լայն,
Անոնց կըրուիլն իմացուեցաւ մոռնչէ մը միայն.
Լռեց ամէն բան, սուգեց արեւն իր գունքը շէջ:

Կոխոսելով մացառն ու մօր, արտերն ու ցանք,
Դէպի Տերենդ փախչող հոգաղը, զարհուրած,
Երբ դարձաւ ետ, տեսաւ այն իւր, վախէն լայնբաց,
Որ անսառին ծայրը զազանն առած էր կանգ:

Պոռաց. տեսաւ նեմէացոյց երբ սարսափն այդ,
Որ կը պարզէր երկինքին դէմ արիւնացայտ՝
Երախն անեղ, ցիւցան բաւերն ու ժանտ նանկեր:

Զի սուտերն անած՝ վերջալոյսին մէջէն ընդ քառ,
Հերակղէսի շուրջ ծրփացող մօրթին սակ զուր
Խառնելով մարդն երէին՝ հուաղ մըն էր կազմեր:

Թրգմ. Թ. Ե. Դ.
Փետր. 1931 Գանձիտ

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

ՎԵՐՋԻՆ ԻՐԻԿՈՒՆ

Ներկայութիւնն է բացակայ երազներուն
Թափանցկօրէն մըտուեալաս որ կը նայի
Դեմքի մը պէս որուն զիծերը տանէի՝
Մինչեւ արիւ խորունկ արեւը մարմնուն...

Զեռեկն բռնած՝ աչքերուն միջ որունքի՝
Անյուսօրէն վերջին ժրպիտը յոյսերուն,
Այս իրիկունն է բուրվառի պէս օրորուն
Ուր խունկի տեղ արիւ մոխիրը դեռ կ'այրի...

Ու գտնէի միակ համբոյրը շրթունքին
Որ ա՛լ մարած այս բովին մէջ եղաւ ոսկին,
Եղաւ մեղուն այս փերակին մէջ ա՛լ բափուր...

Ու խօ՛ղ այնքան ու ցնորայոյ՜ իր մեկնումէն՝
Երբ այս ծառերը տանարի մը սիւներն են,
Հոգին անոր հիմէ՛ր աղօթքն իր մահաբոյր...

Գանձիտ

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ